

ПОЧТИ ИНТИМНО

ПОВЕСТ

първа част

Дейвид

-1-

„...има неизбежни неща в живота, или ние вярваме, че са неизбежни, и това е все същото...“

Кристиан Бобен „Щура походка“

В сумрака на просторната мансарда думите се сливат в жужене. Думите прииждат и преливат от всички краища, изпълват пространството, танцуват заедно, български и английски думи правят пируети във въздуха, издигат се, спускат се, замират, за да полетят, въззели се отново с още по-голям устрем. Тя улавя някоя от тях, докато се движи сред малките групички хора, задържа я за секунди в съзнанието

си и отново я пуска. Главният редактор на първия софийски англоезичен вестник празнува тридесетия си рожден ден. Присъствието ѝ там е случайно. Написала е няколко статии за вестника, редакторът я е поканил между другото. И сега се промъква покрай словоохотливите журналисти, пресича периферията на вниманието им, излиза на терасата. Жуженето е и тук, носи се в нощта. Обляга се на терасата, плъзга поглед по покривите на къщите, стои облакътена, отделена от другите с невидимия параван на мълчанието си. Две големи длани скриват хоризонта ѝ, задържат се пред очите ѝ, без да я докосват. Обръща се бавно и го вижда. Не го е забелязала досега, сигурно е дошъл междувременно, иначе непременно щеше да го забележи. Мъжът се усмихва едва, повече се усмихват очите му, закачливо, момчешки.

- Красива, но самотна? – заговаря я на английски.

- Моля?

- Защо толкова хубаво момиче стои само? – твърде тривиална фраза за запознанство, която тя е чувала неведнъж.

- Не познавам добре никого.

- Това ни прави двама. Аз не познавам никого. Пристигнах в София преди два дни.

- На екскурзия?

- Не, ще работя тук.

- Журналист?

- Златотърсач!

- Шегувате се. - усмивката ѝ проблясва за момент, преди да изчезне, оставяйки само бледо сияние след себе си.

- Не, никак. А вие сте журналист?

- Прохождащ. Студентка съм.

Смълчават се. Погледът ѝ се връща отново на тъмните покриви, докато неговият обхожда лицето ѝ.

- За сега България ми харесва.

- България е затвор, от който искам да избягам.

Думите ѝ звучат сурово, но всъщност са изречени с пленителна искреност и наивност, като същевременно светлозелените ѝ очи го гледат прямо. Лек ветрец раздвижва червеникавите ѝ къдрици.

- Вие сте ангел.

- Не, не съм. И по-добре, защото никой не обича ангелите.

- Дейвид, ела да те запозная с домакина и съпругата му - млада жена ги приближава.

- Извинете ме - казва Дейвид и се отдалечава, а тя отново остава сама, облакътена на терасата, сякаш предходният момент не е съществувал.

Заслушва се в диалога на двама млади англоговорящи мъже. Говорят за Прага. Това привлича вниманието ѝ на бохемистка пред дипломиране и се присъединява към тях. Така разбира, че единият, американец, идва от Прага, където е живял и работил, за да се включи в екипа на вестника. Другият, англичанин, вече работи в него. Заговаря се с първия. За Прага. Чехите били еснафи, а Прага не била най-доброто място за живеене. Бюрокрация, намусени продавачки и сервитьорки, и какво ли не още. Тя си спомня Прага такава, каквато я е видяла при трите си посещения, чийто сбор прави 20 часа. Веднъж зимна, скована от студ и два пъти лятна, но и в трите случая романтична, артистична и пренаселена с туристи. Дейвид за втори път тази вечер прекъсва мислите ѝ. Присъединява се към тях, а усмихнатите му очи все така изучават лицето ѝ.

- Трябва да си тръгвам – казва тя.
- Ще Ви изпратя – предлага Дейвид.

Пътуват в джипа му почти мълчаливо към Студентски град. Там живее тя, като повечето студенти от провинцията. Когато стигат до блока, той ѝ иска телефона. След като вече е подминала тривиалността на запонанството, не ѝ остава друго, освен да му го даде.

Една фигура се раздвижва в тъмнината на стаята ѝ.

- Колко е часът? – пита я сънен мъжки глас.
- Единайсет и половина.
- Как се прибра?
- С такси.

Смъква дългата си червена рокля и се мушва в затопленото легло.

-2-

„Съвършената жена се отнася към литературата като към малък грях – плахо, мимоходом, оглеждайки се дали някой я забелязва и че я забелязва...”

Фридрих Ницше „Залезът на боговете”

Още когато бях малка, имах навика да мисля за себе си в трето лице, единствено число. Правя го и досега. Една част от мен участва в действието, друга – констатира, регистрира, анализира, експериментира, естетизира... Аз съм обектът и субектът, изживяващият и съпреживяващият. Главна героиня в спектакъла на живота си и свой вечен и неотлъчен зрител. Не аз, а тя върви по улиците, докосва, рисува, танцува, целува, аз само скромно прибавям епитети, глаголи, наречия... Тя би могла да направи всичко, което аз не бих. Или не би могла. И това е моментът, когато трябва да реша дали да продължа този естествено избликнал разказ, описвайки нея или изразявайки себе си. Да следвам ли повествованието в стил “бледа имитация Маргарит Дюрас” или да започна да психологизирам образите на героите, подражавайки на Кундера, или просто да пофлиртувам с читателя (което и вече правя), повлияна от похвата на Михал Вивег, чиято “Възпитаване на девойки в Чехия” неотдавна прочетох. А може би да се върна към старата си амбиция да се превърна в българската Ерика Джонг – феминистична, дръзка, екхибиционистична? Най-добре би било, разбира се (а дали се разбира?!), да бъда себе си, изграждайки собствения си неповторим и уникален стил, но как бих могла да знам дали “собственият ми неповторим и уникален стил” не е смесица от гореизброените плюс още някои, след като съвременната литература се е превърнала в един огромен и мощен обмен, в който теми, стилове, образи и цитати съвсем непринудено се преливат...

Ако говоря за „нея“, ще бъде ли „тя“ по-малко „аз“? А ако премина към „аз“, ще бъде ли това „аз“ еквивалент на „мен“ или компилация от „аз“ и много други „тя“?

И така, това е почти невъзможният момент, когато - хоп, с един грациозен скок (както сме виждали в разни романтични комедии за отделяне на душата от тялото и временното ѝ вмъкване в друго) се озовавам в нея, моята героиня, за да станем едно и да ѝ заема мислите, чувствата, думите и жестовете си.

-3-

“И тихо беше!

Тихо!

Тихо беше!”

Хр. Фотев, “Балада за Ромео и Жулиета”

Не спях добре онази нощ. Въртях се неспокойно, а през сънищата ми като от стая в стая преминаваше високият мъж от купона. Дейвид. Когато на сутринта отворих с усилие очи обаче, видях до себе си спящото и така болезнено познато лице на Винченцо. Винченцо, моят румънец, който споделя с мен дните, нощите, леглото и през по-голямата част от времето – стаята си, вече две години. Сякаш усетил удивения ми поглед, Винченцо също отвори очи и се втренчи в моите – хладно, чуждо.

- Как беше купонът?
- Не беше купон, а парти. Много формално.
- Сваляха ли те много? – ревнивата нотка в гласа му издава, че не се шегува.
- Не повече от обикновено.

С това разговорът приключва. Напоследък общуването ни е лаконично и безсъдържателно. Вербалното. Невербалното се е загубило незнайно къде, скрило се е в някой пращен кът на общежитието, може би. Не се докосваме, не се любим, целувката ни е сух и кратък допир на устни. Когато съм сама – плача.

Този ден обаче няма да плача. Ще отида в стаята си и ще мисля за Дейв (както вече го наричам наум), а звъненето на алармата, знак за това, че някой ме търси по телефона на общежитието при портиера, няма да ме разочарова.

- Хей, къде се губиш – гласът му звучи свежарски.
- Четири етажа нагоре – смея се аз.
- Искаш ли да се видим?

Да, искам. Но в три следобед. Балканската кръв на Винченцо кипи, а аз съм твърде несигурна и обременена с превантивна вина, за да му се противопоставя. Мир да има!